

Ἡ ἀρχὴ μας εἶναι νὰ
στηλιτεύουμε τὰ κακά.

Ἡ ἀρχὴ μας εἶναι νὰ
στηλιτεύουμε τὰ κακά.

Τιμᾶται λεπτὰ 10.

Τιμᾶται λεπτὰ 10.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Καθ' ἑξαμ. διὰ τὴν Ἑλλάδα Φρ. 5.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φράγκα. 8.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΕΡΚΥΡΑ ΤΗ ΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΛΟΥΡΙΟΥ

Ο ΨΕΥΤΟΜΠΟΥΛΟΣ Τρεχάτε παιδιά !! -- Σ τὸ φουγὸ !! πυρκαϊά !!!!

Ὁ Ψευτομποῦλος.

Ἐτ' ἄλογό μου καθάλλα πετάω
Καὶ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι κρατῶ,
Ἐτὴν φωτιά σὰν λλοντάρι (!!) ἱμβαίνω
Τὸν καθέναν κλοτσοπατῶ.

Εἶμαι Μπουλος, τὸ ξέρει ὁ κόσμος,
Παλικάρι τοῦ Πάντολ θρασὺ,
Κορδομένος σὰν εὐγαίνω ἔστων φόροι
Τρέμει ὁ κόσμος, δὲν πίνει κρασί.

Μὲ φοβοῦνται παῖδιά, μπογιατζήδες,
Ὅλ' οἱ κλέφταις καὶ ὅλ' οἱ κουτοί.
Τρέμουν ὅλοι . . σὺ τοὺς κολλάει
Τὴ μουστάκιζα σὰν στρίψω . . . τοί.

Εἶμαι ἄρχοντας· χωρίς κατρίνι,
 Τῆς περὸυκας παιδί παλαβό,
 Εἶμ' ἀσφάλεια, εἶμαι ἀσκήης
 Καὶ φορῶ τὸ καπέλλο στραβό.

Κουρασμένοις τὸ βράδυ πηγαίνω
καὶ φουστάνια τριγύρω ζητῶ
ἴστ' ὁ βρεῖξ—χριστιανῆς τὸ κονάκι
Μπαίνω—βγαίνω καὶ χάρις αἰτῶ.

Σ. Σ. Β. Ἐνα μέρος γὰρ σήμερα ψάλλω
Ἀπ' τοῦ μπουλίου ταῖς παλλικαριαῖς·
Ἐξ ἄλλο φύλλο θὲ νὰ τὸν στολίσω,
Θὰ τὸν ἐάλλω ταῖς πομιντοριαῖς.

Τρεχάτε παιδιὰ!! στὸ φουγὸ!
πυρκαγιὰ!

Τρεχάτε τὴν ἐπὶ τὴν φωτὶὰ ἕνα φουγὸς τὴν Κίνα,
Τρεχάτε ζώστε τὸ σπαθὶ
Πάρτε τὴν πόλιν πᾶσας κί' ὀρθοί.
Τρεχάτε! θὰ καυοῦμε!

Παντοῦ καπνὸς (᾽πὸ μαγειριᾶ) τὴν πόλιν μας σκιάζει
Κ' ἐγὼ καθάλλα τρέχ' ἔμπρὸς
Καὶ στολισμένος σὰν γαμπρὸς
Φωνάζω! διατάζω!
Τρεχᾶτε, τρεχᾶτε! μεγάλοι, μικροὶ
Ἐμπρὸς τὴν ἀντλία καὶ ἔθιμα μακρὰ.
Καὶ ἔθιμα μακρὰ. (δις)

Τρεχάτε, παλικάρια μου, τὴν πυρκαϊὰ νὰ σβύρε·
Πήγαίν' ἐμπρὸς, τοῦ λέν' ἐσὺ
Ἐμεῖς θὰ πιοῦμ', ἐνα κρασί
Κ' ἐπειτα θὲ νὰ λθοῦμε.
Ἐσὺ τὸν πέρνεις τὸν μισθὸ κ' ἐμεῖ· ψωμοζήτοῦμε,

Τὶ δὲν μάς δίνουνε παρὰ
καὶ σὺ, σιὸρ Μπούλε φουκαρᾶ,
τὴν πρώτη μουνεδιάζεις.

Τρεχᾶτε, τρεχᾶτε! — Δὲν τρέχεις εἰς;
Ἐμπρὸς τὴν ἀντλία! — Ὁ πῦρμα κρασί.
Ὁ πῖομα κρασί. (δῖς).

Κι' ὁ Μπούλος μόλις ἄκουσε, πῶς φουκαρᾷ τὸν κρέ-
ζουν.

Θυμόνει, βγάνει τὸ σπαθί,
Καὶ ἤθελε ν' ἀποκριθῇ
Μὲ διπλωρῖατος ἑστὴν ῥάχι.

Ἀλλὰ σὰν ἦτανε πολλοὶ τὰ μέτρα του ἐπὶ
 Κι' ὄρχισε νὰ παρακαλῇ,
 Νὰ λέγῃ, εἴσασθε καλοὶ
 Κι' ἀκολουθήσετέ με.
 Τρεχᾶτε, τρεχᾶτε! μεγάλοι μικροὶ
 Ἐμπρὸς τὴν ἀντλία καὶ θῆμα μακρὸ
 Καὶ θῆμα μακρὸ. (δις).

Κ1' ἀφοῦ ἀποφασίσανεν νὰ τρέξουνε νὰ σβύσουν,
βάνονται ὅλοι ἐπὶ τὴν σειρὰ,
Κ' ἔχουν ἐμπρὸς τὸν φουκαρᾶ
καὶ τὰ γούνα ὅταν καθουροῖ

Γιατί σάν δὲν ἔχουν παρᾶ, οὐτ' ὅρεξι δὲν ἔχουν
Σάν τὸν μισθὸ δὲν πέρνουνε
Κτυποῦνται, παρζδεύουνε
Τρεχᾶτε, τρεχᾶτε! — Δὲν τρέχεις ἐσύ;
Ἐμπρὸς τὴν ἀντιλία! — Μὰ πάρτην ἐσύ.

Σ. Σ. Β. ἔχουνε δίκην οἱ δύστυχοι-παράδε; σὰν δὲν
[ἔχουν
Νὰ μὴν ἀκοῦν διαταγαί, νὰ κάνουν τὴν δουλειά
[τους.

Γιατί υποχρεώνονται ἰδῶ κ' ἐκεῖ νὰ τρέχουν
Γιὰ νὰ ζητοῦν εἰς δάνειον, νὰ βρῇσκουν τὸν μπελά [τους]
Πληρώσατέ τους τακτικὰ καὶ μὴν τοὺς ὑστερήτε
Τὸν ἄρτον τοὺς, τὸν κόπον τοὺς, ὑπηρεσίᾳ νὰ ἰδῇτε

Καβαλιεράτο δῶστε του.

Κερύρα; ἀντιπρόσωποι,
Ποῦ τρέχετε, ποῦ πᾶτε;
Κ' ἀπ' τὴν σπηλιὰ ὥσάν σιτραβοὶ
Αἰῶνια περνάτε;

Δὲν βλέπετε τί γίνεται
Κάτου' στὸ Γεονομεῖο,
Ὅπου τὰ οὖρα ἔφθασαν
Ὡς τὸ ταχυδρομεῖο;

Βρὲ, τὶ κλητῆρες ᾤήγανε,
Τὶ ναύταις, τὶ παπάδες,
Βρὲ, τὶ Μπαιγνιοπολίτιδες
Καὶ πόσοι μ.

Μὰ δὲν ἐστάθη δυνατόν
Τὸ ἀνθρώπους νὰ ἐμποδίσουν
Γιατὶ στὸν πρίοκα πίτηδες
Ἠγγαν νὰ κατου . . . , . .

Ματαίως κοπιᾶτε
 Ὁ κόσμος δὲν ὑποδιέται
 Ὅσον ἓν μέρος πάντοτε
 Μάθη νὰ κατῶ

Ἄν θέλετε νὰ πρῶσετε
Τὸ σύστημα αὐτὸ
Καβαλιεράτο δώστε του
Νὰ γίνη πλειῶ σ ω σ τ ὀ .

Σ Σ Β. Ἐξήμερα πρέπει νὰ εὐχαριστήσω καὶ
ὅλους ἐκείνους ποὺ μοῦ ἔστειλαν ἐπιστολαὶ πα-
ρακαλοῦντες νὰ περῶμαι εἰς τὸ « Βούκινο » τὰ
γραφόμενά τους. Λοιπὸν

Αολθ. 1.

Ἀξιότιμε κύριε Συντάκτα κ. τ. λ
 Λαμβάνω τὴν τιμὴν (τιμὴ δική μου) νὰ πα-
 ρακαλέσω ὑμᾶς ὅπως ἐν ταῖς στήλαις τῆς ἐφη-
 μερίδος σας καταχωρήσετε τὰς ὀλίγας ταύτας
 γραμμὰς ἐὰν αὗται δὲν προσκρούωσιν εἰς τὰς ἀρ-
 χὰς σας. (Μόνον τὰ βιβλῖα, φίλε μου, προσκρούουν
 εἰς ταῖς ἀρχαίς μου). Πεποιοῦμαι, ὅτι θέλετε λά-
 βει ταύτας· ὅπως καθόσον οὐδὲν τὸ ὑβριστικὸν
 ἔχουσι διατελῶ μετὰ τῆς προσηκούσης ὑπολήψεως

Ὁλος Πρόθυμος
(καὶ ὑπογραφή)

Εἰς τὸ φύλλον 1004 τῆς ἐφημερίδος «Φωνή»
τῆς 17 Αὐγούστου 1884 ἐδιὰβασα μίαν ἀπάν-
τησιν τοῦ ἐξακουσμένου μεταξὺ τῶν σοφῶν πε-
γνωρίζουν τὰ συμβολικὰ γράμματα καὶ ταῖς ἀρ-
χαίαις γλώσσαις, τοῦ σοφοῦ λέγω, Σ. Παπαγεωρ-
γίου, τοῦ μεγάλου ἐκείνου τῆς κρέμας καθη-
γητοῦ ποῦ τὰς 25 Μαρτίου μᾶς εἶπεν, ὁ ρο-
δοφτὰς, ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες δὲν ἐλευθερωθή-
καμεν μὲ τὸ αἷμά μας, ἀλλὰ μᾶς ἐλευθέρωσα
οἱ ξένοι, ἐδιὰβασα λέγω μίαν ἀπάντησιν (τὸ ἐξέ-
ρω, βρὲ ἀδελφε, ποῦ τὴν ἐδιὰβασας) εἰς ἓνα ζή-
τημα ποῦ ἀπὸ καιρὸν ἐβάνηκε μεταξὺ ἐκείνου τοῦ
ἀρχαιολόγου ποῦ μία φορά ἦτανε μπαράτο-
μο υνέδας (ἐργασματοῦς) τοῦ Λάμπρου πά-
να πῇ καὶ τοῦ κ. Μ. Οσοῦνη ὁ Λάμπρος ἐβγῆ

τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος· ποὺ προβατοῦμεν τόσον
 ἄσυχνα ἔγραφον τὴν γλῶσσαν ὥστε μπορούμεν
 νὰ εἰποῦμεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε Ἑλληνικὴ γλῶσσα
 καὶ εἰς τοῦτο ἐθαπίσθηκεν εἰς μίαν μετάφρασιν
 ἐνὸς ξένου, Βενεζιάνου μοῦ φαίνεται. Ὁ θαυμα-
 στὸς ἑλληνιστὴς καὶ καθηγητὴς μας Παπαγεωρ-
 γίου ἔκαμε τότε μίαν παρατήρησιν εἰς τὸν Λάμπ-
 ρον καὶ τοῦ ἔλεγεν, ὅτι ἀφέντη, δὲν εἶναι ἔτσι
 εἰσαὶ πολλοὺς αὐστηρὸς εἰς τὴν κρίσιν σου, διότι
 ἀπὸ μίαν μετάφρασιν δὲν εἶναι δίκαιον νὰ δικά-
 σῃς τὴν ἐν γένει κατάστασιν τῆς γλώσσης·
 κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς Ἑπτάνησον. ΜΕΓΑ-
 ΛΟ, εἶχες δίκαιον, φρίτατε Θεολόγε, νὰ μὴ συμ-
 φωνήσῃς μὲ τὸν . . . (δὲν καταλαμβάνω τί λέει
 καὶ ἄλλοτε γράφε καθαρότερα) εἰς τὰς ἀρχαί-
 οτητας Λάμπρον διότι εἶχεν ἄδικον. Μὰ σήμε-
 ρα, ἄριστι Λατινιστὴ καὶ διπλοστέφανε, (τ' αἰετοῦ
 καὶ τοῦτο) πῶς τὴν ἔπαθες καὶ συμφωνεῖς μὲ τὸν
 ἀγαπημένον σου Λάμπρον, ληυμόνησας, ὅτι πρὸ
 καιροῦ περὶ αὐτοῦ ἔγραψες καὶ ἔρχεσαι εἰς κο-
 ντραντσίον μὲ σένα τὸν ἴδιον; Σήμε-
 ρα γαίεις καὶ μᾶς λές: «Εἰν τοιούτα Ἑλληνικὰ
 ἐγίνωσκον οἱ προὔχοντες τοῦ τόπου, (ἰννοῶν τοὺς
 γερούσιαστὰς καὶ πολιτευτὰς τοῦ τόπου) τί νὰ ὑ-
 ποθέσωμεν περὶ τοῦ λαοῦ;» Ὅτι πάει νὰ πῇ δὲν
 ἐγνώριζον εἰς τὴν Ἑπτάνησον ἐν γένει τὰ Ἑλ-
 ληνικὰ καὶ ἔτσι συμφωνεῖς μὲ τὸν Λάμπρον τὸν
 ὅποιον κατεδίκασες. Δὲν σοῦ φαίνεται κ. καθη-
 γητὴ ποῦ εἶναι μία κοντραντσίον, ποῦ
 θαυμάζομεν πῶς τὴν ἔπαθες; σὺ, ὁ μεγάλος φι-
 λόσοφος (!) ποῦ μελετᾷς ὅλα τὰ ζητήματα βι-
 θειὰ καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας τὰς ὁποίας γνωρί-
 ζεις καὶ εἰς ἐκείνας ἀκόμη ποῦ δὲν γνωρίζεις,
 καὶ εἰς τὴν ἀστρονομίαν καὶ ξέρω ἐγὼ ποῦ ἄλ-
 λου; Πιστεύομεν ὅτι θὰ τελειώσῃς νὰ συμφωνή-
 σῃς καὶ μὲ τὸν κ. Μ. Θεοτόκην, ἅψ' οὐ ἐσυμφώ-
 νησες μὲ τὸν Λάμπρον μὲ τὸν ὅποιον εἰς τὴν
 ἀρχὴν διεφώνησες. Σοῦ τὸ εὐχόμεθα, κυρία κρέ-
 μα, (εἰσι λέει ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸς κρέμα τώρα)
 διότι σὲ ἀγαποῦμεν καὶ ἐκτιμοῦμεν τὰς πολλὰς
 καὶ διαφόρους γνώσεις σου εἰς ὅλας τὰς ἐπιστή-
 μας γνωστὰς καὶ μὴ γνωστὰς.

Σ 2 Β. Φίλτατε Χ, γιὰ πρῶτο σου λέγω ὅτι
 ἂν θὰ μοῦ ξαναγράψῃς νὰ συλλογισθῇς ὅτι τὸ
 φέλλο μου εἶναι μικρὸ καὶ νὰ γράψῃς συντομώ-
 τερα. Γιὰ δεύτερο σου λέγω ὅτι αὐτὸς ὁ μεγά-
 λος καθηγητὴς ἐβαπτίσθηκε εἰς τὴν κολυμβήθρα
 τῆς Περούκαι, ἡ ὁποία ρίπει τὸν Ἕλληνα μὲν διό-
 τι δὲν ἔχει εἰς ταῖς φλέβες τῆς αἵμα Ἕλληνικόν.
 Ἐμπῆκες; Ἐπειτα ξέρεις καὶ σὺ καὶ ὅλοι, ὅτι ἔ-
 καμε συμπεθερίδ' μ' ἐκείνον τὴν περικοκόνον ὁ ὁ-
 ποῖος μία φορὰ πού ᾔτανε ἐκλογὴ καὶ τοῦ εἶπαν
 νὰ ὑπάγῃ νὰ ψηφίσῃ, ἀπῆ-τηκε ἱταλικὸ καὶ εἶπε
 nou mi degno introdurre la mano in quell'
 urna la quale è sporcata dalla mano del po

πολο, δηλαδή, δὲν καταδέχομαι νὰ βάλλω τὸ χέρι μου μέσα εἰς ἐκείνην τὴν κάλην, ἣ ὁποία εἶναι λαιρωμένη ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἀγ. Λοιπὸν τί περιμένεις, ἐσὺ ἀπὸ αὐτὸν τὸν μεγάλον καθηγητὴν ὁ ὅποιος ἔγινε στενὸς συγγενὴς τοιοῦτου περικούνου; Κἀμμία φορὰ θὰ ἴδῃς νὰ γράψῃ ὅτι οἱ Ἑπτανήσιοι εἰμεθα ὅλοι Βενετσιάνοι. Ἄς διαβάσῃ ὅμως αὐτὸς ὁ σφώτατος καθηγητὴς τὸ τί ἔγραψε εἰς τὸν «Φιλόπατρι» περὶ καταγωγῆς τῶν νεωτέρων Κερκυραίων ὁ κ. Ι. Ρωμανὸς (ἂν δὲ μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη). Τὸ πῶς τῶρα τὴν ἔπαθε ὁ σοφὸς καθηγητὴς καὶ εὐρέθη εἰς κεντρὰ διτσιδὺν μὲ τὸν ἑαυτὸν του, εἶναι εὐκολο πρᾶγμα νὰ τὸ ἐννοήσῃς ἀπὸ τὰς παροιμίας «σὺν μὲ στραβόνε κοιμηθῇς τ' ἀποταχυὰ γκαϊδίζεις» καὶ «Πῆς μου μὲ ποῖον συναναστρέφεις νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς εἶσαι.

Ἐκεῖνος ὁ ἀγράμματος παπαδοκαλόγερος ὁ ὁποῖος θύαν διαβάξῃ κάνει χίλλα λάθη ἀνοίξε τὸ ὑδρολόγιό του καὶ εἶπε ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ «Βούκινου» εἶναι ἄτιμος γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τοῦ λέω ὅτι εἶναι ἀτιμωτατίσιμος καὶ τοῦ τὸ ἀποδείχνω. Μὰ, μωρὲ μασκαρᾷ πατεντάς, γιατί δὲν ἔρχσαι ἐπὶ παρουσίας μου νὰ μὲ ὑβρίσῃς γιὰ νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ πῶς κάνουν. . . . οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, ἄτιμο μούτζουνο; Δὲν θυμᾷσαι, μωρὲ ξεχατῆλα, ὅτι μίαν φορὰ ποῦ ἐδιτάζεις ἀντὶ νὰ εἰπῇς πρὸς οἱ ας εἶπες πορνείας, γαῖδαρες; Δὲν διορθώεις τὴν διαγωγή σου, γιὰ νὰ μὴν μὲ κάμῃς νὰ κάμω ρεζίλι ἐσὲ κ' ἐκείνους ποῦ σοῦ μοιάζουν; (ἰξωτερινῶς) Εἶσαι ἄπιστος, μωρὲ, καὶ ἀνήθικος καὶ γι' αὐτὸ βγάνῃς ἀπὸ μέσα σου τέτοια. . . . Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ δημοσίᾳ ποῖα φραγῆτὰ σοῦ ἀρέσουν καὶ ποῖα πάστα; Δὲν ἔχω κἀμμία δυσκολία, ἀλλὰ τότε θὰ φέρω πέρα μεγάλο σκάνδαλο. Δὲν φταῖς ὅμως, ἐσὺ, φταίει ἐκεῖνο τὸ Ζωο-το-τιο-τικο, ποῦ σὲ δέχεσαι εἰς τὸ γαμπινέ το του καὶ σοῦ συγχωρεῖ νὰ μιλήῃς μὲ τέτοια ἄτιμη γλώσσα. Μοῦ δίνει καὶ αὐτὸ τὸ εὐχαριστῶ, διότι δὲν ἔγραψα τίποτε ἐναντίον του ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ξέρω καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μοῦ εἶπανε γιὰ κατὶ διαχείρισις. Σιγὰ, σιγὰ καὶ τὰ κουβεντιά-ζουμε καὶ μ' αὐτό.

Μία φορὰ κ' ἓνα καιρὸ ὁ βουλευτὴς Κ. ἔγραψε πρὸς τὸν βουλευτὴν Π. τὴν ἑξῆς ἐπιστολή.

Ἐπειδὴ καὶ ἐνεκὰς τῆς πασχούσης υγείας μου δὲν δύναμαι νὰ παρουρηθῶ εἰς τὴν προεσχῇ σύνοδον τῆς Βουλῆς διὰ ν' ἀγορεύσω διὰ τοῦτο προετοιμάσου σὺ ν' ἀγορεύσῃς. . . .

Σ. Σ. Β. Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ εἰμπορεῖτε νὰ ἐννοήσῃτε σὺν τῇ ἀγορεύσει θὰ νάκανε. Βουλευτική ἀγγραμματοσύνη καὶ τῶν γονέων, δηλαδὴς

ὅτις, ἤγουν, ὅμως ἐπειδή τις ντοῦγκε καὶ θερά- μέντε ρήτωρας, σοῦ λέει ἄλλος.

Καὶ μία Vedula ἀπὸ τὸ Μοντονόβο τοῦ Γκάγκχα

Ἐνας σγούμπας (καμπούρης) ποῦ λέει ποῦ τὸν ἀγαπᾶνε τὰ κορίτσια ἐνεκὰς τῆς σγούμπας του, λέει εἰς τὸ ἓνα κορίτσι ὅτι εἶσθαι bijoux οὐδεὶς τὸ ἀρνεῖται, ἀλλ' ὅτι μετ' ἐλκύεις τὴν καρδίαν βεβαιότατα ὅλος ὁ κόσμος τὸ λέγει. Καὶ ἓνα ἄλλο κορίτσι τοῦ δίνει μία πομιντοριά 'ς τὸ καπέλλο. Καὶ ὁ Γκάγκας προσθέ- τει· Μὰ εἶδα καὶ μπαίγνια, σγούμπα μαλαμα-τένια.— Tableau de Koukougherien.

—A vollo—

Ὁ Λαμπρὸς—ἔδης ὁ χαμηλότερος ὁμιλῶν Ἰταλικά εἰς μίαν δεσποσύνην ποῦ ἦτον σιμά του.

Signorina domine, vien aquazi, vuoe non stiu Italineshi, domine;

Κύριε Νομάρχην.

Ἐπληροφορήθηκα γιὰ μίαν ἄλλην σπουδαία ὑπόθεσι. Ἐνας φτωχὸς γραμματοδιδάσκαλος ἀπὸ τὸ Γύρου εἶχε νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν δήμον Ἀερο-λοφίτων δύο ἐντάλματα ἀπὸ τὰς μισθοδοσίας του τοῦ 1882 καὶ 1883 καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἀδύνατον νὰ πληρωθῇ αὐτὸς ὁ φτωχὸς ἄνθρωπος, ἀποφάσισε νὰ παρουσιασθῇ ἐμπροστὰ σας κ' ἔτσι σὰς ἔκαμε γνωστὴν τὴν δυστυχίαν του, κ' ἔτσι τὸν εὐσπλαγχνισθήκατε καὶ ἰδιατάξε-τε, ὡς πρόεδρος τῆς διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς, νὰ πληρώσουν τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο ἐντάλματα, καὶ τοῦ ἔγινε ἀμέσως τὸ σχετικὸν ἐντάλμα, ἀλλὰ, λένε ἡ κακαὶ γλώσσαις (ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ πιστεύω μὴν νὰ ἦναι ὅπως λένε καὶ μὴν ἦναι), ὅτι κάποιος ἀνώτερος ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν σας σὰς ἔκαμε ν' ἀνακαλέσετε τὸ ἔγγραφο καὶ νὰ κάμετε ἄλλο νὰ τοῦ δώσουν τὰ μιστὰ ἀπὸ ὅ,τι ἀποφάσιστε διότι, λέει, ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐρωτήσετε διὰ νὰ εὐχαριστήσετε αὐτὸν καὶ τοὺς φίλους του. Ἐγὼ ἅμα ἐπληροφορήθηκα ἀπὸ τὴν ἄνω ὑπόθεσις, νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε Νομάρχην, μοῦ κακοφάνηκε, διότι δὲν ἐπίσταται ὅ- τι εὐρεθε ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐκτακτος εὐκαιρία.

Τὴν εἰς τὸ Κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Κα- νίτζο διὰ νὰ ἀγοράσετε ὀλίγα σώματα ὅπου εὐ- ρίσκονται ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἀπαντὰ τοῦ Σολωμοῦ καὶ τὰς Φιλοσοφικὰς μελέτας τοῦ Πέτρου Βράτλα τὰ ὅποια πωλοῦνται εἰς μετρίαν τιμάν.

Τυπογραφεῖον «Ἀθηνᾶ»

